

— Nenemiet ļaunā, biedri atpūtnieki,
plakātu neesam paspējuši nobeigt...

(«Asajai slotai»)

Viens muguru, cits... zemāk brauka —
Jā, asums Tavs jo lieti der,
Gan tad, kad gruzi jāizslauka,
Gan tad, kad slinkums jāzper.

Bet vēl arvien tie negrib rimties,
Kam svešs ir jēdziens — gods un kauns.
Lūk, tāpēc Taviem pieciem simtiem,
Lai seko

darba cēliens jauns!

«DADZIS»

OPINĀMENĀ

— Kāpēc mūsu direktors pēkšņi kļuvis par plastmasu piekritēju?

— Vakar viņam uz galvas uzkrīta bronzas lustra.

A. Stankeviča zīm.

Pieklājība

Reiz notika tā, ka, kurinot krāsnī, Mikstmēlītis tani izdzirda savādu klauzdienu un tūdaļ pa durtiņām istabā sāka vēlties sīvu dūmu mutuli. Mikstmēlītis apdzēsa uguni, izvilka paģales no krāsns un apskatīja sīdišanas ierīci no ārpuses un no iekšpuses, cik tālu vien varēja saredzēt. Nekā aizdomīga nemanījies, viņš mēģināja iekurt krāsnī no jauna, taču dūmi joprojām nāca istabā.

Otrā dienā, rūpīgi noslaucījis kājas, kā nākas pieklauvējis, Mikstmēlītis pavēra namu pārvaldes durvis. Kantori ar visiem sasveicinājies, viņš palika stāvam, cepuri rokā turēdams. Pēc krietnas pusstundas, kad pārvaldnieks bija līdz galam noklausījis sekretāres apsvērumus par to, kā jāaprūpē tīrīšanas mopsis, lai tas izskatītos pēc mopsa, Mikstmēlītis isi un kodoīgi izklāstīja nāciena lemeslu, nobeigdams šādi:

— Tā kā man trūkst jebkādu zināšanu podnleka amatā, uzdrošinos lūgt jūs atstāt kādu meistaru.

— Vai jūs levērojāt, cik šis pilsonis pieklājīgi izturējās? — pēc Mikstmēlīša aiziešanas pārvaldnieks vaicāja sekretārei.

— Jā, viņš noslaucīja kājas, noņēma cepuri un nelamājās, — viņa piekrita.

Pārrunas par Mikstmēlīša izturēšanos namu pārvaldē turpinājās vēl ilgi. Kad pēc pāris nedēļām Mikstmēlītis ieradās otrreiz, viņš varēja noslaucīt kājas uz jauna kājslauka, uzkarināt cepuri uz jauna drēbju pakarama un, ērti atlaidies sēdekli, gaidīt veselu stundu, kamēr sekretāre iepazīstināja pārvaldnieku ar jau nākaļiem zinātnes atzinumiem Angoras kaku audzēšanā.

Soreiz Mikstmēlītis savu runu nobeidza tā:

— Es jau saprotu, ka tik lielā uzņēmumā kā jūsu šējais mana nieciņā krāsns nav nekāds izcilis objekts, taču savā un savas ģimenes vārdā lūdzu pastiegties atsūtīt meistaru, jo aukstums arvien vairāk pieņemas.

Pārvaldnieks bija sajūsmā. Viņš nobeidza sekretārei skandināt:

Piena institūta ēka bija liela un skaista. Arā stikls un iekšā stikls. Arā — betons, iekšā — bekons. Pēdējais tāpēc, ka institūta bija lieliska ģēnīca. Bija, protams, arī laboratorija. Un šajā laboratorijā citīgi strādāja. Zinātniskais vadītājs deva tēmas. Līdzstrādnieki tās izstrādāja. Laboranti viņiem palīdzēja. Apkopējas rūpējās par kārtību. Vārdus sakot, viss notika tā, kā tas pieņemts kopš seniem laikiem.

Reiz tomēr pacēlās jautājums: vai pilsetā Piena institūtam ir istā vieta? Vai nebūtu labāk to pārcelt uz laukiem, tuvāk slaucamajam ganāmpulkam? Un, lūk, institūta ieradās komisija. Tās uzmanību institūta vadība tūlīn mēģināja pievērst ēdnicai. Kur tad vēl labāk var iepazīties ar piena produktiem? Taču komisijai izdevās viltīgi izliktos slazdus apiet, un tā taisnā ceļā devās uz laboratoriju, lai noskaidrotu, ko katrs tur dara un, starp citu, vai kaut ko arī padara. Iegāja laboratorijā — savu brīnumu! — gar sienām gaidī, vīdū — būriši, un būrišos — baltas peļļes.

— Sakiet, lūdzu, — viens no komisijas locekļiem jautāja, — Kas šim peļm kopīgs ar pienu, atskaitot viņu balto krāsu?

— Kopīga daudz! — laboratorijas darbinieki paskaidroja. — Vai tad jūs nezināt, ka govīs, tāpat kā peles, pieder pie zīdītājiem? Un, ja tā, tad principā arī peles var slaukt. Bez tam pilsētā turēt govīs nav atļauts, toties peles turēt nevienš nav aizliegts. Tāpēc mēs ar peļu palīdzību risinām lopu racionālas barošanas problēmu. Zināmi panākumi jau gūti! Esam, piemēram, izdibinājuši, ka vislabāk peles nobarojas tad, kad tām izēdina speķi.

— Nu un kas no tā izriet?

— Izriet tas, ka govīs līdz šim nevienš ar speķi nav barojis. Bet, pamatojoties uz mūsu eksperimentiem, varēs sagatavot un izsūtīt attiecīgas rekomendācijas...

— Vai nebūtu tomēr labāk eksperimentēt tieši ar govīm?

Pēc šī āķīgā jautājuma kļuva skaidrs, ka komisijai, tā sakot, steldzami jāaplauc raži. Un zinātniskais vadītājs to nekavējoties izdarīja.

— Govīs kā tādas zinātni nespēj interesēt, — viņš atbildēja. — Ar govīm taču var eksperimentēt arī kūti, nekāda laboratorija tām nav vajadzīga. Toties peles — lūk, tā ir problēma! It īpaši tāpēc, ka iegūt pienu no tām ir ļoti grūti. Kaut gan mūsu līdzstrādnieki pielek visus spēkus, lai...

Vadītājs nespēja nobeigt, jo atvērsas durvis un istabā ieskrēja laborants. Rokās viņš turēja litra kolbu, kurā klunkšķēja balts šķidrums.

— Plens! — viņš gaviļēdams iesaucās, un tūdaļ visus klātesošos pārnēma priecīgs satraukums.

— Beidzot! — sacīja zinātniskais vadītājs.

— Mēs savu tomēr panācām! — viņam piebalsoja līdzstrādnieks.

— Bet cik daudz darba tas prasīja! — nopūtās apkopēja.

— Kas par pienīgu! — laborants joprojām likmoja. — Paģaršojiet! — Un viņš pasniedza vadītājam kolbu.

Tas ledzēra maicīnu, piemiedza acis, paklākājināja ar mēli, pagrozīja galvu un izteica savu autoritatīvo spriedumu:

— Piena — absolūti kvalitatīvs. Vitamīniem bagāts. Par treknumu es nemaz nerunāju. Lielisks piens!

Komisijas locekļi šķita nobažījušies — kā nekā, tas tomēr nebija parastais piens! Taču, redzēdami, ka nekas jauns nenotiek, viņi drīz kļuva mundrāki. Un te vēl kāds ierunājās:

— Pakļau, ledod arī man noģaršot!

— Nekā, brālīt! — laborants atcirta.

— Pleklājīgu cilvēku labā mums jāda-
ra viss, kas mūsu spēkos!

Oriz vien kantorī parādījās «Sevišķi
pleklājīgo ledzīvotāju saraksts», un kā
pirmais tānī bija ierakstīts Mīkstmēlīša
vārds. Pēc pāris nedēļām Mīkstmēlītis
saņēma uzaicinājumu nolasīt īrnieku kop-
sapulcē lekciju «Mana pieredze kulturā-
las uzvedības apgūšanā».

Bet katrai idīlei reiz pienāk gals. Kā-
dā aukstā ziemas dienā namu pārvaldes
kantorī ledzīvotājs pilsonis ar nīknumā pār-
vērstu seju. Dūres pa gaisu vicinādams,
viņš uzbruka pārvaldniekam:

— Velns parāvis, kad
tu, sasodītais birokrāt un
sliņķi, beidzot salabosi
man krāsnī!

Izqāzīs vēl veselu kau-
dzi pleklājīgā sabiedrībā
nelietojamu vārdu, viņš
trieca dūri pārvaldnieka
galdā tik stipri, ka tintnīca apqāzās un uz
papīriem izlīja īsta tintes jūra.

— Vārdu sakot, huliqāns, — konstatēja
pārvaldnieks, kad milicis bija aizvedis
Mīkstmēlīti projām.

Kad pēc piecu diennakšu nosēdēšanas
Mīkstmēlītis iznāca no aresta telpām, vi-
ņa vārda «Sevišķi pleklājīgo pilsoņu sa-
rakstā» vairs nebija. Lekcija par kulturā-
lu uzvešanas bija atcelta. Krāsns bija sa-
labota.

J. SKEPASTS

Pavasara nezāles

Daba atdzīvojusies. Līdz ar pirmajiem pum-
puru blīkšķiem sarosījusies arī viena otra ne-
zālīte. Par tām nācās dzirdēt republikas lauk-
saimniecības darbinieku apspriedē. Noskaid-
rojās, ka dažu nezāļu sēklas ir diezgan izturi-
gas. Nokļuvušas labvēlīgos apstākļos, tās
strauji dīgst.

SARUNA PAR MODI

Automašīnu tehniskā skate. Tā notiek maz-
liet neparastos apstākļos un atgādina pavasa-
ra modes demonstrējumu. Daži šoferi var le-
poties ar mašīnām, kas raibas kā dzeņa vē-
ders.

Kāds garāmgājējs brīnās:

— Visas mašīnas vienos plankumos, kat-
ra — savā krāsā. Bet kāpēc dažas nokrā-
sotas vecmodīgi, tāpat kā pirms viena, diviem
vai trim gadiem?

— Pavisam vienkārši, — atbild šoferi, —
tais kolhozos vēl no iepriekšējiem gadiem sa-
glabājusies nītro un eļļas krāsa. Mums tās ne-
bija, tāpēc arī mašīnas tādās raibākas...

Cerēsim, ka šā gada pavasara darbos tie
būs vienīgle plankumi, ko atstājuši «Lauktech-
nikas» darbinieki.

NEPARASTA SASKAŅA

Vijciema padomju saimniecības pārstāvis
stāstīja kaimiņiem, ka vienā jautājumā visi
viņu vadošie darbinieki esot vienis prātis, un
proti: nekādas domstarpības neesot izraisījuši
jaunlopu iepirkšana no saimniecības strād-
niekiem.

— Bet kā tad jūs panācāt tādu saskaņu?
— interesējās kaimiņi.

— Ļoti vienkārši, — atbildēja vijciemie-
tis, — mēs šā gada pirmajos trīsarpus mēne-
šos par šo jautājumu vēl nemaz neesam domā-
juši.

NERAVETS STORITIS

Labvēlīgos apstākļos nezāles, kā zināms,
saviecas ar sparū. Šādus apstākļus, šķiet, ra-
dījuši arī Latvijas Valsts lauku celtniecības
projektēšanas institūta ļaudis.

— Teļš ir teļš, — viņi nosprieda, — un
par sliktu kūti sūdzību nerakstīs.

Tā radās jaunlopu novietnes projekts. Bet,
kā zināms, galavārds par šādiem projektiem
ne jau teļiem, bet teļu kopējiem. Un
te nu atskanēja pamatotī lelbildumi — dzijās
kūts projektā tik aplams durvju izkārtojums,
ka mēslus visizdevīgāk šķūrēt ārā pa... lo-
gu!

IZGLĀBTĀ SEKLA

Valkas ražošanas pārvaldes zonā ir Gaujies-
nas kolhozs.

— Laiks tīrīt sēklu! — tā vadītājiem atgā-
dināja kontroles laboratorijas darbinieki.

— Mums savs aprēķins, — atbildēja kol-
hoza vadītāji. — Tā mēs saglabāsim valrāk
sēklas.

Pienāca aprīļa vidus. Sēkla joprojām nebi-
ja attīrīta.

— Tas nu pavisam neder, — aizrādīja no
kontroles laboratorijas.

— Neder jau... Bet toties pēc svāra sēk-
las pietiek. Ja attīrītu, tad trūktu...

M. OŠIS

— Ej nu sažini, ko te lai dzen projām...

M. Zvirbulis zīm.

V. MIHAILOVS

— Visi cilvēki uz lauka, bet tu guli mājās!

— Uz lauka gulēt vēl par aukstu...

G. Čiliša zīm.

«DADŽA» konsultācija

JAUTĀJUMS. Kā var saīsināt veļas mazgāšanas laiku bez jebkādam pūlēm?

ATBILDE. Jārīkojas tā, kā to dara 1. veļas mazgātavas 21. pieņemšanas punktā Veidenbauma ielā 18, un proti: veļu pieņemot, vienmēr jāraksta paritdienas datums.

JAUTĀJUMS. Kā pārdevējiem vislabāk izvairīties no tukšu minerālūdens pudeļu pieņemšanas?

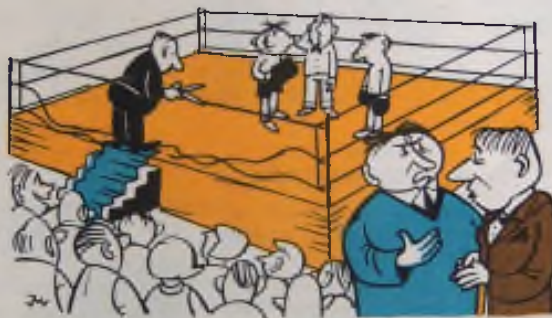
ATBILDE. Pirms pudeļu pārdošanas no tām nemanot jānoplēš etiķetes. Ja pircējs nav pedants, viņš tādu sūkumu neievēros. Tālāk jārikojas pavisam vienkārši: pudeles bez etiķetēm veikals var mierīgi nepieņemt. Nevienas taču nevar pierādīt, ka tajās patiešām ir bijis minerālūdens! Tuvākas ziņas par minēto panākumu saņemamas pie tā autoriem 41. veikalā, Rīgā, K. Marksa ielā 25.

JAUTĀJUMS. Kāpēc visā Ventspilī nav neviena kravas taksometra?

ATBILDE. Uz šo jautājumu var atbildēt vienīgi ATK-6 direktors Kazarcevs.

JAUTĀJUMS. Kā panākt, lai skatītāji filmu noskatās vairākas reizes?

ATBILDE: Jāmaina filmas nosaukums. Tā, piemēram, rīkojas kinoteātra «21. jūlijs» darbinieki. Viņi filmu «Kandžas tecinātāja savās afišās bija nosaukuši par «Kandžas tēcētājlema». Skatītāju netrūka, vismaz pie kinoteātra vitrīnas.

— Ja jau gribējāt, lai jaunais direktors atklāj šīs sakistes, tad vajadzēja viņu pamācīt...

M. Meļgaila zīm.

Bez vārdiem.

M. Bišofa zīm.

VIEDOKĻI

— Kāpēc tu tik skumja?
— Nevaru dabūt korpītes, kuras meklēju jau kopš janvāra.
— Un valnīgo arī neatradi?
— Valnīgā nav. Ir tikai viedokļi.

— Tos apaut nevar... Bet kur tad īsti kārotās korpītes ražot?

— «Rekordā». Korpītes — lētas, gultas un vieglas. Centrālajā apavu tirdzniecības bāzē man teica, ka pērn fabriku trīspadsmit tūkstoš pāru vietā devusi tikai divdesmit sešus!

— Nabadzīte, tu, protams, nesi divdesmit sešu laimīgo skaitā!

— Neesmu. Un turklāt arī to plecu tūkstošu skaitā, kas saņemtu šīs korpītes tagad, ja vien fabrika šādu daudzumu atkal nebutu palikusi bāzē parādā.

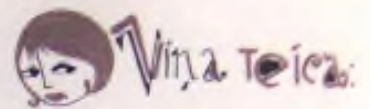
— Sarežģīti.

— Nu nē! Ir vēl daudz sarežģītākas lietas. «Rekorda» jaudis, piemēram, atzibldinās ar to, ka «Centība» līdz šai dienai nav piegādājusī viņiem vajadzīgās lietas un papežus, «Sarkanā planē-

ta» spītīgi neražojot visus tos piederumus, bez kuriem korpītes nevar izgatavot, bet Jelgavas ādu fabrika, liekas, domā, ka pircēji nāks uz «Rekordu» paši ar savām adām...

— Nepatīkama situācija. Un ko par visu to saka Centrālajā bāzē?

— Bāzes darbiniekus fabriku grūtības neinteresē. Viņi «Rekordam» pasūtījumus nodevuši jau pērnā gada rudenī un prasa, lai tos kārtīgi izpildītu.

Ak, ko tur ar gudrībām!
Ko nu ar tum!
Es labāk turos
Pie lupatām.
Bez prāta
Sai pasaule galā vēl tiks.
Bet kur gan
Nabadziņš
Iesi plīks?

Bārdi jautājumā

Kam velīgi
Par bārdām kļūgāt?
Lai puikas visi
Bārdās staigāt!
Bet uztraukties
Tai brīdi sac,
Kad bārda aug,
Bet neaug prāts!

LAIMONIS KAMARA

Jelgavas veģetārieši

Grūti pateikt, kurš bija pirmais, kam ienāca prātā šī doma, — vadītāja Lielauses, vecāka pavāre Koljutina vai saimniecības daļas vadītāja Paļkeviča. Bet kādā jaukā dienā Jelgavas 8. bērnodārza darbinieki iesaucās:

— Neēdīsim vairs gaļu! — Un... nodibināja veģetāriešu pulciņu.

Sakumā šī vēsts nevienu nepārsteidza.

— Visādi jau tie sievieši cenšas nodzīt svaru, — noteica jelgavnieki.

Taču laiks gāja, veģetārietes atteicās arī no krējuma un sviesta, bet nekļuva tievākas ne par centimetru.

— Te kaut kas nav kārtībā! — nosprieda revidenti un devās uz bērnodārzu.

Ieskatījušies papīros, viņi drīz vien izdibināja, ka darbinieku ēdienu kartē tādi produkti kā sviests, gaļa, krējums tiešām nefigūrē. Atsevišķās dienās visi 22 darbinieki kopā paēda par 29 un pat par 11 kapelkām!

— Tas nu ir neticami! Ar vienpadsmit kapelkām divdesmit divi cilvēki nevar iztikt! — iesaucās pārbaudītāji.

— Var gan, — viņiem atbildēja mazie bērnodārza audzēkņi. — Valsts taču katram no mums atvēl 291 rubli gadā un turklāt vēl mammaš piemaksā...

J. BOREVS

ATRADUMS

— Kas jūs tāds? — vaicāja apavu rūpnīcas direktors.
— Burvju mākslinieks, — atbildēja apmeklētājs.
— Ko protat?
— Protu visu. Piemēram, perkonus, zibenus...
— Pērkon! un zibeni nav vajadzīgi. Ar tiem mūs priekšniecība apgādā bez ierobežojumiem. Vakār pat tā nodimdināja par brāķi, ka vēl šodien austeris dzīnkst.
— Ja vēlaties, varu jūs no brāķa atbrīvot...
— Ko jūs sakāt! — direktors kļuva liksms. — Tūlīt pārbaudīsim.

Pēc viņa pavēles no gatavās produkcijas noliktavas atnesa piecus pārus brāķa apavu.

Burvju mākslinieks kaut ko nobubināja un, lūdzu, uz galda — pietāri augstākā labuma apavu!

— Varen! — direktors aiz sajūsmas savēcināja rokas. — Jūs mūsu uzņēmumam esat īsts atradums!

Un tūdaļ piezvanīja uz kadru daļu.

— Vai mums ir brīva burvju mākslinieka vieta? Nav?... Žēl, žēl, laba kandidatūra gadījies... Pagaidiet, kurp jūs, — viņš uzsauca burvju māksliniekam, — gan jau izkombinēsim...

— Te nav ko kombinēt, — burvju mākslinieks atbildēja. — Likvidējiet tehniskās kontroles daļu un brīvas vietas tūdaļ radīsies.

— Bet kā tad mēs bez tehniskās kontroles?

— Jums taču brāķa vairs nebūs. Padomājiet...

Sāka direktors domāt. Patiesi, šāda pasākuma lietderība, šķiet, acīm redzama. Viens burvju mākslinieks aizstāj divpadsmit kontrolīerus! Bez tam brāķa vairs nebūs...

Domāja direktors, domāja un... beidzot papurināja galvu.

— Bet ja nu jūs, biedri burvju mākslinieki, aiziesiet pensijā, vai, diemžēl, pasargā, saslimsiet? Pamēģinī tad atkal dabūt kontrolīeru status! Nē, nē! Līdz šim esam kaut kā iztikuši bez burvju mākslinieka, gan jau arī turpmāk iztiksim...

Burvju mākslinieks aizgāja, bet direktors izsauca savu vietnieku un teica:

— Ielieciet seifā šos piecus pārus! Ja notiks kāda izstāde vai apspriede, par savu marku mums nebūs jāsarķst. Vai nav tirais atradums, ko?

M. CALIS

— Nu, vai pieņemsim ceļu?
— Kā tad, nemaz taču nekrata!

— Lietišks viedoklis. Interesanti, kā «Rekorda» ļaudis to var atspēkot?

— Ja Tautas saimniecības padome mums leplānojuši vienu vai otru produkcijas veidu, lai nodrošina uzņēmumu ar visu, kas nepieciešams šīs produkcijas ražošanai, — tā viņi saka.

— Viedoklis saprotams. Bet ko par to saka Tautas saimniecības padomē?

— «Rekorda» līdzšinējo produkciju patērētāji vairs neveloties pirkt. Taču uzreiz apstādināt veco konveijeru nevarot. Tikko fabrika apgūšot jaunus slievis

kurpju modeļus, palaidīšot jauno konveijeru. Bet vispār bieži mainīt apavu modeļus neesot lietderīgi: tas pēc TSP darbinieku domām pazeminošs uzņēmumu rentabilitāti...

— Hm, arī tas ir viedoklis.

— Blēņas! Pareizs var būt tikai vienam viedoklim, proti: patērētājam laikā jāsaņem glīti un moderni apavi! Bet rentabilitāte jāceļ, vispirms, uzlabojot ražošanas organizāciju un kāpinot darba ražīgumu. Un nebūtu slikti, ja TSP neatlaidīgāk rūpētos tieši par šo rezervju izmantošanu.

ST. ADAMA

Pat domādams neizdomāsi

Labojam un piešūjam zābakiem galvas.

(No apavu remonta darbnīcas skatloga.)

Cik zīnu, no šīs lietas neko nezīnu.

(No paskaidrojuma.)

Tā kā man nebija iespējams izturēt viņa izturēšanos, es teicu, ka to vairs neizturēšu un turēšos pie neizturēšanas.

(No iesnieguma.)

Laiks pajautāt S., ko labu viņa paveikusi mums — laudim, un saukt viņu par nekārtību pie kārtības.

(No iesnieguma namu pārvaldei.)

— Lūdzu, ieprotokolēt!

J. Melgaila zīm.

Starptu

— Ko, man esot divas slaucamas govīs? Nav tiesa! Manai govij ir telite, un telitei — atkal telite... Lūk, viss!

*

— Pilnīgu mieru! Nekādas piepūles! Nekādas steigas! Kā ārsts ieteikšu jums pēc iespējas ātrāk atgriezties darbā.

*

— Nez, ko lai dāvinu sievietei dzimšanas dienā?

— Varbūt pajautāt viņai pašai?

— Nē, to nu gan nedarīšu! Tik daudz naudas man nav.

*

Dažos iespieddarbos ievēribu pelna tikai iespiedēja darbs.

*

Vissatraucošākais izrādē bija rinda pie... garderobes.

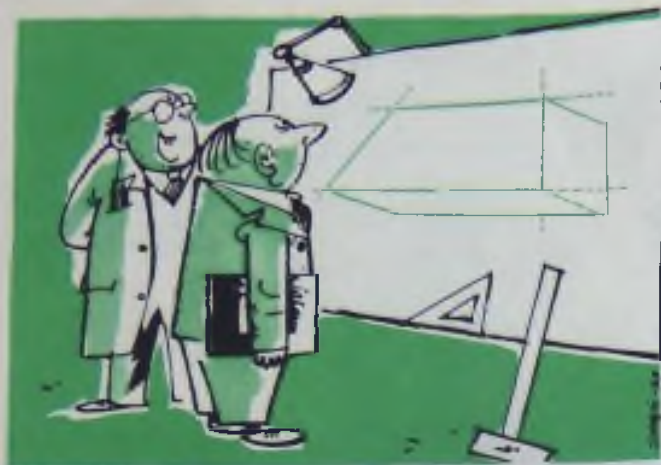
DIPLOMĀTS

L. Bērziņa zīm.

— Mamm, es dzirdēju, ka drīz pārdošanā nebūšot saldējuma!

V. Ardešova zīm.

— Kāpēc āmuram nav ieprojektēts caurums?
— Racionalizatori taču arī kaut ko darīs.

V. Zaka zīm.

— Vai jums tiesām nav nekā modernāka?
— Kā tad ne! Visa rūpnīca moderna!

A. Stankoviča zīm.

TRAIPS

Apmēram pirms pus gada Ventspils miliciju satrauca aizdomīgs telefona zvans. Nepazīstama balss ziņoja:

— Pārbaudiet Artemjeva vadīto noliktavu! Tur notiek trakas lietas...

Artemjevs ventspilniekiem bija pazīstams kā godavīrs. Ta pēc operatīvie darbinieki uz objektu izbrauca skeptiska noskaņojumā. Taču pārbaudes rezultāti viņus pārsteidza.

Atklājās, ka standartizētie cementa maiši šeit sver nevis 50 kg, kā tam vajadzētu būt, bet gan 44 kg. Līdz ar to sāka runāt par kādu aizdomīgu traipu.

— Lieta skaidra! — iesaucās

parsteidzīgākie. Vadītājs tur gojas ar nepilniem maišiem...

— Jā, bet traips? — iebilda citi. — Šī lieta vēlreiz rupīgi jāizmeklē...

Pārbaudiet turpinoties, noskaidrojās, ka maiši uz Artemjeva sirdsapziņas neguļ. Ar nepilna-jiem cementa maišiem tirgojušies tikai viņa padotie. Atrasts izskaidrojums arī aizdomīgajam traipam. Vairākus mēnešus Artemjevs vienlaikus ieņēmis divus amatus — skaitījis gan par koktirdzniecības noliktavas vadītāju, gan par neplānotās lopbarības sagādes punkta brigadieru. Saņēmis divas algas, bet par kārtību ne vienā, ne otrā uzņēmumā nav gādājis.

Lūk, no tā arī radies aizdomīgais traips... tikai nevis uz Artemjeva drebēm, kā viens otrs bija iedomājies, bet gan uz... sirdsapziņas.

J. JUSTS

— Bet galvenais, biedri, ka ekskursijā cilvēks daudz redz...

E. Rusmana zīm.

Apvērsums zinātnē

(RECENZIJAS VIETĀ)

Ja kaut viens eksperiments runā pretīm teorijai, tās likteni var uzskatīt par izšķirtu. Līdz šim teorija apgalvoja, ka blīva ķermeņa alpmētā telpā citu ķermeni novietot nevar. Bet šo vispāratzīto tēzi acīm redzot nodomājusi apgāzt Rīgas Tramvaju un trolejbusu pārvalde. Vai pārvaldes ļaudim tas izdevies?

Lai atbildētu uz šo jautājumu, objektīvi apjukosim faktus. Atziesim vēlā vakara stundā uz 9. trolejbussu līnijas galapunktu Lēpina ielā vai svētdienas priekšpusdienā uz jebkuru 6. tramvaja līnijas pieturu pilsētas centrā un pavērosim, kas tur notiek. Skats bus teverības cienīgs. Trolejbuss vai tramvajs — stāvgrūdām pilns. Tomēr tajā kāpj alžvieni jauni un jauni pasažieri! No tā varētu secināt, ka Tramvaju un trolejbusu pārvaldei izdevies atrisināt vismaz vienu no diviem uzdevumiem: vai nu izdarīt apvērsumu zinātnē vai arī tehniski pārvēlēt transporta līdzekļus tā, ka tie ieguvuši gumijas elastību.

Taču pamēģiniet paši, braucot uz darbu vai atgriežoties mājās, iekāpt kādā no minēto un, stāp citu, ne tikai minēto līniju trolejbussiem un tramvajiem. «Pilsoti, sirtume-

ļieties! Saspiedieties ciešāk!» Šie izteiksmīgie aicinājumi, kurus pavada vēl daudz izteiksmīgāks spiediēns, jums ātri atdaris acis. Un, ja vien visas mēteja pogas nebus izbrautas un sirds, tā sakot, nebus izkapusi pa muti laukā, jūs, nenobraukuši simt metru, atzīsiet, ka nekādu apvērsumu zinātnē transportnieki nav izdarījuši un ka ne tramvaju, ne arī trolejbusu sienas nav padarījuši elasti- gākas. Toties viņiem neapšaubāmi izdevies saspiest pasažierus līdz pusē no normāla apjoma! Un tad jūs droši vien sāksiet šķendēties.

— Kāpēc vajadzīgi tik barbariski eksperimenti? Vai nebūtu labāk attiecīgajās stundās un līnijās pavairot kursejošo tramvaju un trolejbusu skaitu?

Jautāzīstas, arī mēs esam tādas pašas domās. Taču Tramvaju un trolejbusu pārvaldes vadītāji laikam uzskata, ka eksperimenti vēl jāturpina. Viņi, šķiet, joprojām ir pārliecināti, ka izdarījuši vai vismaz tuvākajā laikā izdarīs īstu apvērsumu zinātnē.

Interesanti, vai par to ir pārliecināta arī Rīgas pilsētas izpildu komiteja?

A. LICIS

Vispirms spļāva sauja.

Pēc tam — mazgāja rokas...

U. Mežavilka zīm.

Kartupeļu medaļu!

No saldā snauda Snikeres padomju saimniecības galveno agronomu Pelsi pamodināja uzbāzīgs tālrūna zvans.

— Te no Dobeles ražošanas pārvaldes. Organisko mēsļu izvešanā jūsu saimniecība pedēja vietā, — runātāja šķita ļoti sapikusi.

— Mēs, vai? Nu jā... Mazliet atpaliekam... Gan jau sasparosimies...

— Nu, pielukojiet, — sprakšķēja klausulē. — Tempus kāpiniet! Un galvenais — lai pārskati tiktu atsūtīti laikā. Citādi ādu pār acīm...

— Kaut kas būs jādara, — Pelsis zāvēdamies nosprieda un pēc brīža devās aprunāties ar brigadieriem. Kad viņš ienāca, vīri kūpināja smēķus un debatēja par lidaku nārstošanu, medņu rīstošanu un citām aktuālām lietām, kam visciešākais sakars ar pavasari.

— Kūtmēslus vajadzētu vest. Cik pajūgus tu, Vētra, piemēram, esi norīkojis?

Otrās brigādes brigadieris pakasīja pakausi, tad pašķīlēja mākoņos un atbildēja, ka zirgiem šodien atpūta.

— Un kā mums ar tehniku? — agronomus plevērsās mehāniķim.

— Viens traktors šorīt tā kā riktējās no garāžas izbaukt...

— Tas labi, — Pelsis paklāja ar plaukstu mehāniķim uz pleca. — Bet vajadzētu nosūtīt talkā arī kādu automašīnu.

— Viens pašizkrāvējs kūtmēsļu izvešanai bija paredzēts, bet to jūs pats, ačē, aizkomandējāt uz Dobeli.

ZANIS EZĪS

Abstrakcionists

No mākslas gan pārleku tāls...

Bet toties

in-
di-
vi-
du-
āis.

— Pareizi! — atcerējās Pelsis. — Uz ražošanas pārvaldi steidzīgi vajadzēja nogādāt atskaiti par kūtmēsļu izvešanu. Tādas lietas nokavēt nedrīkst. Citādi ādu pār acīm novilks... Rītu tad arī sāksim pa īstam rauties.

Vīri aizkūpināja smēķus, atsāka runas par lidaku nārstošanu, medņu rīstošanu un citām aktuālām lietām, kam visciešākais sakars ar pavasari. Bet Pelsis atgriezās kantorī un atkal iesnauzās...

Tīkmēr uz Dobeli ar pašizkrāvēju ceļoja pārskats, kurā melns uz balta bija rakstīts, ka uz katra Snikeres tirumu kvadrātmetra jau izvests ne mazāk kā 90 gramu organisko mēsļu. Tas ir apmieram tik daudz, cik sver vidējs kartupeļītis, no kura saimniecības agronomam par viņa dižajiem nopelniem derētu izgriezt vienu istī apāju medāli...

R. EZIS

Kratām sirsniņi roku

Sirsniņi jo sirsniņi spiežam roku Rezeknes 9. ceļu būves rajona priekšniecei b. L. Nicmanei. Apsveicam ar talantīgajiem kadriem, kas tik jauki izdarās viņas vadītajā kolektīvā.

Ieziemot tehniku! Ko nozīmē — «ieziemot tehniku»? Ievilkāt to šķūņos, nopemt svarīgāko detaļu mezglus? Uzlikt mašīnu uz paliktņiem? Varbūt pat remontēt šo to? Klapatas! Izdevumi!

Bet lūk, ģeniālais ailaž pašlepts visvienkāršākajā atrisinājumā. 9. ceļu būves rajona mehāniķi b. P. Bucenleks un b. Cudars atrada lielisku variantu. Kāpēc nevar ieziemošanu uzticēt pašai... ziemai? Turpat ir Maltas upe. Turpat pārplūdušas plavas. Ūdens — atliku likām! Ziemā ūdens pārvēršas ledū... Nu, — vai sapratāt?

Traktors ar visu uzmontēto lekrāvēju — kā mamuts ledū iekalts — stāv upes krastā. Monumenti! Pieminēklis saprātam un asprātīgajai izdomai.

Operai vajadzīgs
BASS

Bez vārdiem.

I. Melgaila zīm.

VEF tehniskās propagandas kluba jaudim — salūts!

Sie jaudis drosmiģi pielikuši š. g. februārim vienu dienu klāt. Nolemuši un pielikuši! «Lūdzu,» viņi laipni aicina savā afišā piecas metālapstrādāšanas fakultātes grupas. «nāciet 29. II pie mums, mēs jūs mācīsim, nāciet droši!».

Nav izslēgts, ka drīz viņi atvērs jaunu fakultāti, kurā stāsies visi šturmešanas speciālisti, lai iemācītos arī citiem mēnešiem pielikt pa dienai klāt.

Kā savas pilsētas patrioti izsakām dziļu atzinību Rīgas Labierīcību pārvaldei, ka tā nepiesārņo mūsu Rīgu ar... ar... (grūti sameklēt tādu estētiskāku nosaukumu)... Vai atceraties skaisto franču filmu «Skandāls Klošmerlē»? Nu tad ir labi. Vārdu sakot — kā tas izskatītos, ja mūsu republikas galvaspilsētā uz sienām šur tur parādītos attiecīgi uzraksti! Galu galā — maziļiet organizētības un gribas spēka — un katrs pilsonis, tai skaitā iebraucējs, varētu vispār iztikt bez tamlīdzīgām ertībām.

— Kā tu, cilvēks, hik... vari tikt darbā, ja mūžīgi, hik... pudeles priekšā...

E. Rusmana zīm.

Latvian

Pirmie ziedi

Redakcijai atsūtīja informāciju: «Kolhoza «Censonis» uzsākti pavasara darbi. Jau izsēts virsmēslējums 100 ha platībā.»

— Pārāk sausi! — noteica literārais līdzstrādnieks un rakstiņu ātri pārstrādāja:

«Arvien gaišāki kļūst saules stari. «Censonis» laudis iziet laukā. Virsmēslējums jau izsēts 100 ha platībā.»

Izlasījis šo tekstu, nodaļas vadītājs atzina par nepieciešamu to vēl mazliet uzlabot. Nonākusī pie sekretāra, informācija jau skanēja tā:

«Arvien gaišāki kļūst saules stari. Maijā zaļumi aicināt aicina. Kolhoza «Censonis» laudis ar entuziasmu iziet laukā. Virsmēslējums jau izsēts 100 ha platībā.» Taču pēdējā teikumā sekretārs nez kādēļ saskatīja divdomību. Viņš to izvītroja un tā vietā pierakstīja «Pavasaris sācies!».

Šo tekstu tad arī saņēma redaktors. Viņš paskatījās pa logu, paņēma sarkanu zīmuli un treknēm burtiem uzrakstīja pāri visai lappusei: «Pirmie (stila) ziedi» un nopūtās:

— Liekas, tiešām — pavasaris ir atnācis!

A. LIKAIS

— Iesmērēja man to robotiņu!

E. Ozoliņa zīm.

Bez vārdiem.

M. Muizules zīm.

— Tu, rosgali, taču labi zināji, ka sieva!

G. G.

Sievas kalendārs

Sieva man ir ļoti mīļa. Janvārī, kad tikko apprecējāmies, viņa mani sagaidīja mājās no darba vienmēr ar siltiem vārdiem:

— Ko? Vai tu jau mājās?

— Jā, — es atbildēju, — esmu mājās, dārgumiņ!

Un sieva tūlīt meklēja kaut ko iekost, bet es viņai katru dienu kaut ko dāvināju: vai nu citronu, vai apelsīnu, vai grāmatu...

Arī februārī viņa bija ļoti mīļa.

— Beldzot tu esi mājās! Vai tu kādu nepavadīji? — un gaidā jau kūpēja siltas pusdienas.

Martā sieva nebija mainījusies. Tikai tagad viņa sāka man zvanīt uz darbu. lai apjautātos, vai es iešu tieši uz mājām. Atbildēju, lai mani tik bieži netraucē, ka mājās būšu laikus.

Aprīlī sieva man nāca pretī un sēdēja uz soliņa parkā, caur kuru man bija jāiet

— Dārgumiņ! Vai tev šodien bija daudz darba?

— Kāpēc tu te nāc? Nevari sēdēt mājās?!

Talāk gājām klusēdami.

Tagad, maijā, sieva mani sagaida pie darbavietas durvīm, bet ne-saka nekā. Arī es klusēju.

Kas būs jūnijā — nezinu.

ANTONS KARTONS

Bez vārdiem.

M. Ramanes zīm.

Bez vārdiem.

M. Bišofa zīm.

ZOBS

Pavasaros mēdz pārceļot ne tikai gājputni, bet arī daži sportisti. Ja gājputni parasti atgriežas tajā pašā vietā, no kuras izlidojuši, tad par sportistiem to nevar teikt. Iemesli, kā to tūlīt redzēsiet, mēdz būt pat tādi:

— Kāpēc atkal neieradāties uz treniņu?

— Man sāpēja zobs.

— Tas jums sāp jau kuro reizi! Vajag zīmi. Turklāt jūs ožat pēc degvīna...

— Mērcēju zobu spirtā. No tā sāpes pāriet...

— Man liekas, jums pašam derētu pāriet citur...

Kad futbolists pavasarī ieradās citā sporta biedrībā, viņam jautāja, kāpēc viņš aizgājis no savas biedrības. Un sportists atbildēja pavisam īsi:

— Trenerim uz mani bija zobs!

K. VEKSITIS

— Ak tu mana saulīte!

I. Meigaija zīm.

— Vai jūs man neaizdotu kloķi? Nevaru iedarbināt

G. Bērziņš

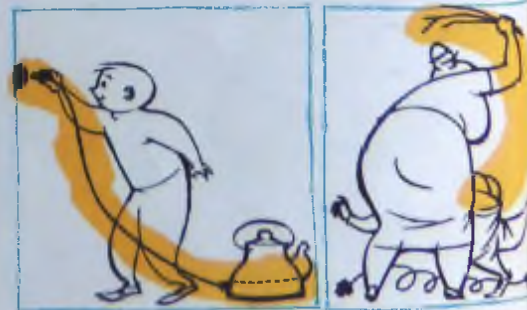
— Vai es neteicu, ka ar mazajām elektronu smadzenēm viņa var kļūt vieglprātīga?

U. Mežavīka zīm.

— Mana sieva ir ista velna māte!

M. Bišofa zīm.

Elektriskās enerģijas pārvēršanās mehāniskajā.

E. Ozoliņa

Es neesmu tāds cilvēks

Nesaprotu, kā sievietes var zaudēt līdzsvaru kaut kādas tur modes dēļ. Mode taču ir kaut kas nenoteikts, pārejošs. Un mūsdienu kultūras cilvēkiem gan būtu laiks saprast, ka skraidīšana pa veikaliem un rakšanās modes žurnālos viņus var tikai pazemot.

Es tā nedaru. Es neesmu tāds cilvēks. Mani nervi un mans brīvais laiks man pārāk dārgi. Drēbes, tās ir tikai papildinājums cilvēkam, galvenais taču — prasme piesaistīt ar savu būtnei, savu iekšējo bagātību. Un tomēr gadās reizes, kad arī visprincipiālākajam jāpiekāpjas.

Faktiski viss sākās ar viesībām, kur mums bija jāierodas. Vienkāršās mājas viesības. Un man tā iznāca — pēc darba pa veikaliem, tad mājā daži pilnīgi neatliekami sūkumi. Viņš nokatīja mani ilgi un nosodoši un tad jautāja, vai tiešām es domāju atkal iet tai vecajā kleitā. Un ar zemaļiem papēžiem? Un pie friziera es arī neesot bijusi. Nē, mani gan neesot sievīšības.

Es viegli nopūtos un gribēju izvērst visu par joku. Kleitai ir tikai pusotra gada, un man tā patīk. Vienas augstapapēžu kurpes ir pie kurpnieka, bet otras mežonīgi spiež un sevi mocīt es nedomāju. Bet pie friziera lai iet viņš pats ja grib pusi dienas kvernēt rindā. Un vispār būtu prātīgāk, ja savas mūžīgās rūkšanas vietā viņš noskūtos.

Viņš paklausīgi panēma aparātu. Atcerējos Kurta Tuhojska teicienu, ka sievietēm gan esot grūti, toties vīriešiem jāskūjoties. Patiesībā, kopš izgudrots elektriskais skušanas aparāts, tā gan vairs nav problēma. Nu jā, Aiz loqa bija skaistās pavasara rietu debesis, un tad man iegribējās pateikt viņam ko labu. Es neesmu tāds cilvēks, es domāju arī par citiem.

— Labi, ja jau tas tev saqādātu prieku, — es viņam maigi teicu, — var pašūt arī jaunu kleitu. Rit pat nopirkšu drēbi. Lai tev būtu kas patīkams.

Viesībās bija ļoti jauki. Ausmai un Rasmai pavisam jauni tēpi, nesaprotu, kā viņas visu to izdara. Faktiski man nav iemesla palikt pēdējai. Cilvēks var būt isti harmonisks tikai tad, ja viņa āriene atbilst iekšējai dzīvei. Es taču varu vienreiz pastaigāt pa veikaliem.

Ja es esmu kaut ko apņēmusies, tad to allaž arī izdaru. Pusdienlaikā mazliet aizkavējos, bet priekšnieks pats jau arī bija izgājis, tā ka nekādu nepatīkšanu nebija. Toties somā man bija lieliska kleitas drāna. Kaut kas ārkārtīgi jauks un neuzkritošs. Neciešu sievietes, kas staigā kā paradizes putni. Slepūs pacilāju pirkumu. Nu jā, pie šīs kleitas vajadzēs jaunu somiņu. Bet tam ir laiks, tagad vissvarīgākais ir sastapt šuvēju labā garastāvoklī, citādi viņa man uzliks nepieļaujami garu termiņu.

Ar to man izdevās nēcērēt labi. Šuvēja man gan veselu pusstundu stāstīja par kādu savu pielūdzēju, kurš pilnīgi esot zaudējis galvu viņas dēļ, bet es pacietīgi klausījos, nebūdu neko pretī, pat reizēm palocīju galvu un teicu: — Jā, jā. — Faktiski nevaru pat ledomāties, ka viņas dēļ kāds tiešām varētu zaudēt galvu. Stipri patīkšs cilvēks.

Mājās pārnācu ar nelielu nokavēšanos. Viņš izskatījās īgns.

— Redzi nu, — sacīju ar nožēlas smaidu, — redzi, tā notiek, ja sievietes staigā pa veikaliem. Esi priecīgs, ka es to gandrīz nekad nedaru. Bet tu jau šoreiz pats gribēji. Ak, nu nekas, būs labi. Vai, kā es esmu nomocījusies! Pagaidi, uzsilīsim to, kas vakar palika pāri. Tu taču vari ledomāties — man šodien nebija laika pat domāt par ēšanu. Jā, zini, es vīnu strēmēlīt atnesu tev parādīt. Man šķiet, ļoti izdevies pirkums.

Skaids, vīrieši jau neko nesaprot no gērbšanās. Bet nevajag likt viņiem to manīt. Lai domā, ka mēs burtiski mirstam no bez viņu padoma. Es pat apjautājos, kā viņš uzskata — vai man vajag jaunu somiņu vai ne. Atnesu un parādīju tās, kas man ir. Noteikti vajag jaunu.

— Vai mēs šodien qadījumā arī edisim? — viņš jautāja nepieļaujami asi.

— Mīlais, — es sacīju, — redzi, te jau ir tā nelaime, kāpēc es allaž atlieku malā visu, kas attiecas personiski uz mani. Vēl vakar tu man izteici pārmēģumus par vecu kleitu. Tagad tu vairs negribi, lai es dalos ar tevi savos nodomos. Tas ir mazliet nesmalkjūtiqi.

Viņš atvainojās un pats aizgāja sildīt pusdienas, bet es liku somiņas atpakaļ skapi. Kunqs, cik ātri viss iziet no modes!

Nākamās divas dienas man bija ļoti aizņemtas. Saprotiet, veikalos somiņu līdz bezgalībai, bet atrast kādu tiešām interesantu modeli... Tikai pēc nedēļas ieraudzīju ko pievilcīgu. Arī vienkāršs fasons, pavisam neuzkritošs. Tas bija kaut kas manai gumei. Bet cenā! Labu laiku nevarēju izskirties, pat izgāju no veikala, bet tad atgriezos. Ja nu rit tās somiņas nebūtu, es sev to nepiedotu. Pakēru vēl vienu tādu nieku pludmalei un vēlāk lepnī rādīju pirkumus viņam.

— Jauki, — viņš teica.

— Bet visa nauda arī ir caurlī! — es iesmējos. — Līdz algai vajadzēs taupīt.

— Vai tad nekā lētāka nebija? — viņš jautāja. Muļķīgs jautājums! Pameģiniet dabūt ko gaudīgu un lētu, pie tam tādu, ko pēc tam neredzētu katram trešajam cilvēkam! Ja es reiz ko pērku, tad tam jāatbilst manas stingrās gaumes kritērijiem. Man šķiet, tas taču ir pavisam skaidrs.

— Kas tas bija, kas kļiedza, ka es neinteresējos par savu izskatu? — apjautājos viņam. — Redzi nu, nav labi, ja cilvēks tik ātri aizmirst, ko pats ir teicis. Un vēl sliktāk ir aptumšot otram prieku.

Es neesmu tāds cilvēks, es gan zinu, ko runāju. Iedomājieties, es laužu vīnu raksturu un drūmējos pilnos veikalos, bet viņam vēl nebūs labi!

Ar šuvēju bija pilnīgi trakums. Izrādās, viņa galīgi pārpratusi, ko mēs toreiz norunājām par kleitas modeli, un sākusī absolūti ko citu. Mē, nu jaunu kurpju iegāde ir neizbēgama. Ak, tās mūžīgās noskriešanās! Tu vienkārši vari kļūt slims! Nu, bet ko man viņai bija teikt? Es jau redzu — cilvēks pārdzīvo. Nemt drēbi atpakaļ? Jāpārcieš! Bet ir gan dāzēm cilvēkiem vējš galvā.

Vistrakākais, ka šie faktiskie nieki maksā laiku un nervus. Brīžiem mājās biju pavisam īgna, ledomājieties, manas darba biedres skaidri zina, ka es meklēju jaunas kurpes, bet nē, viņām bijis žēl pateikt, ka pirms divām dienām bijušas lieliskas kurpes! Līdzīgu fasonu jau beigās sagrabināju, tikai stipri dārgāku. Protams, atkāpties vairs nevarēju. Ar viņu iznāca tāda paasa saruna, man pat asaras saskrēja acis. Nauda! Vai tad es nezinu, ka viss maksā naudu? Bet ko man darīt? Staigāt pilnīgi nepiemērotās kurpēs? Ko tad viņš pats teiks?

Sāku jau nožēlot, ka vispār esmu ielaidsies visā šai lietā. Vai tad pirmā reize, kad tā iznāk? Sāc tikai pa veikaliem! Un es to tā neciešu! Ir gan nelaime būt sievietei!

Kad kleita tomēr nāca gatava, es pēc ilgām laikiem atviegloti uzelpoju. Beidzot! Nu vēl tikai jāielek ilgvīni, tad, man šķiet, es savu pienākumu pret sabiedrību būšu izpildījis. Kad atnesu kleitu mājās, gribēju jau kārt skapi, bet tad ledomājos, ka viņš ļoti priecāsies to redzēt. Man pašai tā kleita bijusi nebijusi, bet, ja jau otram cilvēkam tas rada prieku...

— Vai tad nu viss kārtībā? — viņš jautāja, mani kārtīgi noskatījis. — Vai viss saqādāts? Otru kurpju pāri nevajadzēs? — Nabadziņš, viņš jau pārdzīvoja vairāk par mani.

— Nē, — es atsmaidīju. Un pašai kļuva neapmierināti vīgli ap sirdi. Visas nepatīkšanas aiz muguras. Varu uzelpot. Līdz rudenim, protams, kad viņš atkal sadomās, ka man vajag ko jaunu.

Kādas burvīgas pavasara debesis aiz loqa.

— Es pirmais pamanīju šo reto eksemplāru!

U. Mežavilka zīm.

Bez vārdiem.

U. Mežavilka zīm.

Sachse

Biedri tūristi!

Apmeklējot jauko Vidzemes stūrītī —
MATISUS,

nealzmirstiet apskatīt arī jauno divstāvu māju, ko ceļ Valmieras rajona celtniecības un remonta pārvalde.

Māju apskatot, jālevēro visi drošības un plesardzības noteikumi. Nekādā gadījumā nedrīkst aizvērt celtnes sienas, jo PĀRVALDE PAR SEKĀM NEAT-BILD.

Ērti!

Parocīgi!

Komīki-profesionāli!

Izmantojiet savā darbā Rīgas telefona tīkla abonentu saraksta pēdējo — 1961. gada — izdevumu. Uzstājoties uz skatuves, ieteiciet klausītājiem samēklēt šajā sarakstā kāda paziņas telefonu.

Jautri pārpratumi un smieklī garantēti.

Veselības ūdens

PILSONIEM AR DELIKATAM
IEKSĀM

Ieteicam pieprasīt un dzert tikai izcilo Cēsu pilsētas ūdensvada ūdeni. Kas dzer šo ūdeni un nedabū vēdergrauzes, tas par savu māgu var būt pilnīgi drošs.

SARGIETIES NO PAKAĻDARINĀJUMIEM! Īstais Cēsu pilsētas ūdensvada ūdens dod dzeltenas nogulsnes.

«Dadža» sludinājumu kančoris

Kurš tas īstais?

Ausma Kāpiņa strādāja Ventspils polikliniņā par vecāko māsu jau no 1957. gada. Kā liecina vairākas pateicības, galvenā ārste Bolotova ar savu darbinieci ir bijusi apmierināta. Arī Kāpiņa juta simpātijas pret Bolotovu. Jau no kopējā darba pirmajām dienām viņa to uzskatīja par principiālu priekšnieci, kas ne tikai pamāca savus padotos, bet vienmēr levēro arī viņu kritiku. Tāpēc, kad pagājušajā gadā slimnīcā notika ražošanas apspriede, Kāpiņa pateica, ka nebūtu slikti, ja galvenā ārste pusdienotu nevis 3 stundas, kā tas bieži notiek, bet gan vienu stundu.

Cita mazāk apzinīga ārste šo kritiku, protams, neievērotu. Bet Bolotova ir principiāla un gudra. Viņa zina, ka uz padoto kritiku jāreaģē. Tāpēc, papēmusi Kāpiņas personīgo lietu, sāka to rūpīgi studēt.

Veselības aizsardzībā strādā 13 gadus. Piecus gadus — par vecāko māsu. Rājienu nav. Saņemtas trīs pateicības. Raksturojums, kas uzrakstīts 1962. gadā, ļoti pozitīvs. Zināšanas labas. Darbu veic kārtīgi. Iemantojusi ārstu un māsu cieņu. Slimnieki atsaucas par viņu atzinīgi. Piedalās sabiedriskajā darbā... Parakstījis slimnīcas un poliklinikas vadītājs Barkāns...

— Tā lieta skaidra! — izskatījis visu dokumentāciju, noteica Bolotova. — Sai enerģiskajai darbiniecei vajadzīgs plašāks darba lauks. Piecus gadus es turēju viņu šeit. Tagad pietiek! Lai iziet plašākos ūdeņos...

Pieņēmusi šādu lēmumu, Bolotova tik enerģiski sāka to realizēt, ka māsai Kāpiņai nācās... iesniegt atlūgumu!

Cita, mazāk apzinīga ārste, tiktāl realizējusi savu labo nodomu, apmierinātos. Cita, bet ne Bolotova. Lai Kāpiņai būtu vieglāk iestāties jaunā darba vietā — galvenā ārste uzrakstīja viņai jaunu raksturojumu. Tas skanēja apmēram šādi: māsa Kāpiņa strādā bez iniciatīvas. Neinteresējas par sabiedrisko darbu. Nerūpējas par sanitārajiem apstākļiem slimnīcā. Daudz plāpā un traucē citus, par ko nepārtraukti kritizēta...

Un tā nu mūsu priekšā divi raksturojumi. Kuram ticēt?

J. DUSTS

— Jums nav vecmāmiņas, kas jūs audzina, ko?

Šveicars Pečo un biedrs priekšnieks spēlē šahu.

Dažos republikas kolhozos meliorācijā iegulda lielus līdzekļus, bet meliorētās platības neapguļ.

— Runāja, ka te nauda aprakta, bet izrādās — caurules vien ir!

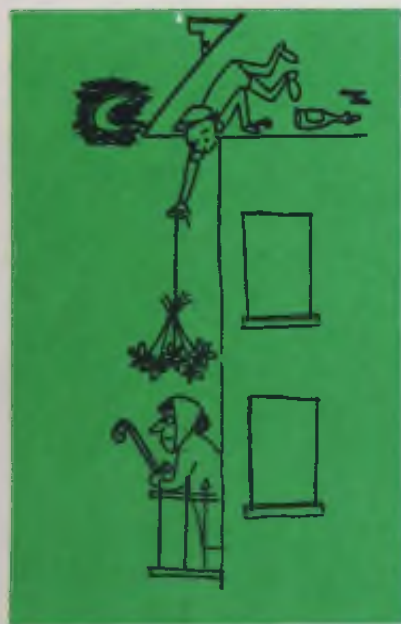
G. ČILĪŠA zīm.

Kad trolejbuss cietis avāriju.

— Pag, projekts vēl nav gatavs!

Bez vārdiem.

GATAVS PALIDZĒT.

— Varētu tev atnest ogles, tikai nezinu, kur ir mūsu pagrabs.

SAKARĀ AR ERHARDA-ADENAUERA KONFLIKTU.

— Tas ir vienīgais, ko varu jums ieteikt par savu pācteci.

Gndrais muļķi pazīs jau no lāienes, jo, iekams pieņemies prātā, pats ne vienu vien dienu pabijis muļķa ādā. Toties muļķis gudro nepazīs arī tuvumā, jo prātīgs viņš taču nekad nav bijis.

*

Iekams doties karā pret amazonēm, Maķedonijas Aleksandrs teica:

— Ja es viņas uzvarēšu, tas manu slavu nepavairo. Bet, ja viņas uzvarēs mani, būšu apkaunots uz māžu mūžiem.

Un viņš atteicās no šī karagājiena.

*

Arsti sacīja slimniekam:

— Es neieteicu tev katru dienu ēst zivis un gaļu.

Slimnieks atbildēja:

— Ja man būtu bijusi iespēja katru dienu ēst zivis un gaļu, es droši vien nemaz nebūtu saslimis.

Apsa lieljās:

— Skatieties, cik daudz man lapsēnu! Un ik gadus piedzimst jauni. Bet kas lauvēni? Labākajā gadījumā — viens vienīgs mazulis.

— Pilnīgi pareizi, — viņai atbildēja. — Tāpēc tas ir lauvē!

Joki ar
tūkstošgadīgām
bārdām

(Sakopojis Abuls — Faradžs,
1226. — 1286.)

Jokdarim jautāja:

— Kāpēc gailis, no rīta mostoties, paceļ vienu kāju?

Jokdaris atbildēja:

— Tāpēc, ka, paceļot abas reizes, viņš neapšaubāmi nokristu gar zemi.

*

Ai nakti atvairītu klaiņojošos suņus, ceļiniekam ieteica dziedāt psalmus.

— Šis līdzeklis ietekmē tikai inteliģentus suņus, — ceļinieks atbildēja.

— Pārējos labāk ietekmē nūja.

*

Vīrs nopirka gaļu un lika sievai izvērt to ar risiem.

— Mums nav malkas, — sieva iebilda.

— Tādā gadījumā, — vīrs dziļdonīgi piezīmēja, — vāri ar grūbām.

DROŠA PAZIME

Ja ceļmalas apstādījumi izbraukti, tiltiem margas nolauztas, telefona stabi nošķiebtī un vadi pārrauti, tad tā ir droša pazīme, ka atbraucis strādāt luhtehnikas ekskavators.

IEKŠSAIMNIECISKA UN STARPSAIMNIECISKA NOZĪME

Ja novadgrāvju malas iznīda tikai pašu suimniecības lopī un pūri grāvīm nevar tikt no vienas brigādes otrā, tad tam ir iekšsaimnieciska nozīme. Turpretī, ja novadgrāvju malas iznīda kā pašu, tā arī kaimiņu kolhoza lopī un pūr novadgrāvī nevar tikt pie kaimiņiem, tad droši var teikt, ka izrakts starpsaimnieciskās nozīmes grāvis.

TIESI PROPORCIONALI

Ūdens daudzums, kas netiek novadīts no nosusināmās platības, ir tieši proporcionāls darbu gaitā patērētā alkohola daudzumam, kas reizināts ar pudeļu skaitu, kuras iztukšotas, darbu nododot.

A. AKOTS

- Es jūs atceros vēl no bērnības...
- Vai tiešām jūs šeit sēžat no paša sapulces sākuma?

G. Grundbergas veidojums

Eksperiments

Bija garlaicīgi.

Paņēmu papīra lapu un uzzīmēju lapsu.

Zīmēju ļoti rūpīgi, jo man skolā zīmēt neļāva. Uzskatīja, ka šai mākslai esmu zudis galīgi un negrozāmi. Cienījamajam skolotājam, skatoties uz maniem zīmējumiem, parasti uznāca nervu lēkme.

Tagad pagājuši daudzi gadi, un es varu netraucēti zīmēt. Atcerējos bērnības dienas un uzzīmēju saulespuķi. Tad vēl dažus sīkus. Sadzirdējis gaiteni tuvojošos soļus, pats no sevis nokaunējos. Tādēļ zem zīmējumiem steigīgi uzņāpu bērnišķīgus parakstus. Atvērās durvis.

— Kas tas tāds? — jautāja mans paziņa — mūziķis.

— E... E... Tie mana dēlņa zīmējumi, — es nobuldurēju.

Nebija jau patīkami tā nometnot skolnieku — trešās klases teicamnieku, bet ko tu dari...

Mūziķis pašķīrtīja uz redakcijas galda esošos manuskriptus, kas bija domāti bērnu lappusei. Pēc tam atkal pievērsās zīmējumiem. Vienam zīmējumam otrā pusē bija uzrakstīts pazīstama mākslinieka uzvārds un tālruna numurs. Biju domājis viņam piezvanīt.

— Ehe! — pasmaidīja mūziķis. — Neizdosies vis mani apvest ap stūrī. Es te redzu kaut ko kvalificētu. Paskatīk, kādas acis šim lapsei kūmīgam. Smalki! Smalki!

Ieradās vēl kāds kolēģis — risks dzejnieks. Arī viņa skatienā

pielipa pie pazīstamā mākslinieka uzvārda:

— Aha! Zīmējumi! Bērnu nodarīja? Oriģināli!!!

— Man nepatīk, — es kautrīgi nošļupstēju, — te nav nekā sevišķa. Smērējums.

— Mākslu vajag saprast, — iejaucās sarunā nupat ienākušais fotogrāfs modernists. — Es te kaut ko izjūtu. Visur jāprot atarast jauno.

Un galīgi mani iznīcināja atnākušais arhitekts Bumbliņš:

— Ko? Neievietosi Aukštoja zīmējumus? Mēs ar šo mākslinieku abi kopā institūtā mācījāmies un sapņojām...

Runāja kolēģi un clemīti. Karsti runāja. Sākās pat stridi.

— Zīmējumi ir primitīvi! — kiledza poezijas cienītājs, un viņa brilles zeltītajos tetvaros draudīgi spīdēja.

— Visa māksla tiecas uz primitīvismu, muļķi! — drebēja režisora modes bārda. — Saprast vajag!

— Ko? Es esmu muļķis? — salēcās brīļu īpašnieks.

— Muļķis!... — apstiprināja režisors.

Noskanēja plauka. To deva poezijas cienītājs.

— Esiet liecinieki! Tā bija simboliska plauka. Par «muļķi», sapratāt! — un, kamēr režisors meklēja savas brilles, poezijas cienītājs, nobīdies pats no savas varonības, aizmuka.

Man zināt, kļuva ļoti nelāgi. Strīda augšaugumā Es sāku bāzīties par sēkām un tādejā teicu:

— Draugi, biedri, es tikai pajokoju. To visu es pats uzzīmēju... Bet mākslinieka uzvārds te nejausi gadījās. Man viņam vajadzēja piezvanīt. Sapratāt?

Mākslinieks ar ūsinām, kurš visu laiku apgalvoja: «Zīmējumi kā zīmējumi, ko jūs klaigājat, tikai ultra bērnišķīgi!», sadusmojās un pakratīja man ar pirkstu:

— Tu te neprofanē mākslu! Dzirdi, ko tev saka?

Viņam piekrita arī citi.

Es aplūsu. Ko citu lai būtu darijis?

Sis notikums drīz vien kļuva plaši zināms.

— Ehe! — teica man kāds darbonis pēc mēneša un viltīgi piemiedza aci. — Tie zīmējumi bija īsta mākslinieka darījums, tikai tu kā vienmēr gribēji izspēlēt joku... Nepiekrāpsi, draudziņ. — Un aizgāja.

Vakar iesniedzu pieteikumu Mākslinieku savienībai. Kas zin, varbūt uzņems par biedru.

Citas izejas man arī nebija, jo nevar taču kompromitēt svēto mākslu.

NO ŽURN. «SVYTYRY», VIŅŅA

— Pagājušajā revīzijā tev nebija ne iztrūkuma, ne pārpalīkuma. Kā tu to panāci?

— Pārpalīkumu aizlaidu revidentam.

M. Ramanes zīm.

Zīņojumā ASV kongresam «Par stāvokli valstī» prezidents Kenedijs izteica nopietnas bažas sakarā ar to, ka Amerikā nemitīgi pieaug psihiski slimu un qarīgi atpalikušu cilvēku skaits. Pie tam prezidents, acīmredzot, šai skaitā vēl nav ietilpinājis pašus bīstamākos slimniekus — tā dēvētos «trakos» senatorus, kas ar maniakālu neatlaidību uzpūš kara psihozi savā zemē.

Ar līdzīgām problēmām šodien, kā zināms, jāastopas arī tēvoča Sema sabiedrotajiem — visai «brīvajai pasaulei». Un, lūk, par šo «globālā» ārprātu, melnās maģijas un nereālo sapņu valstību tad arī stāsta mūsu lap-puse.

Misters Vircs jau minūtes piecas raudzījās ūdens glāzē. Taču no nākotnes joprojām nemanīja ne nieka.

— Ak kungs, kad tas beigsies? Visapkārt streiko... Nav viegli būt par Savienoto Valstu darba ministru! — viņš erīgi nodomāja un sakustējās. To pamanījusi, nevižīgi ķērbta pusmūža dāma, par kuras pareģošanas spējām Nujorkas salonos stāstīja legendas, atgādināja viņam:

— Skatieties uzmanīgāk, nedomājiet ne par ko citu!

Pēkšņi Vircs gandrīz vai palēcās.

— Burti! Patiesām burti!

«...Ja ASV ekonomika attīstīsies tikpat strauji kā pēdējos piecos gados, tad 1970. gadā bezdarbnieku skaits Savienotajās Valstīs sasniegs 10.5 miljonus cilvēku...»

Ar šo ziņu klients, šķiet, nebija sevišķi apmierināts. Tāpēc zīlniece nolika viņam priekšā otru glāzi. Vircs ielūkojās tajā — un atkal burti:

«...Anglijā ir jau gandrīz vesels miljons bezdarbnieku! Bezdarbs apdraud Rietumvāciju un Japānu! Vai atkārtosies trīsdesmitie gadi!»

— Ne jau mēs vien esam ķezā! — klientam, acīmredzot, kļuva vieglāk ap sirdi.

...Braucot mājup, Vircs pēkšņi sāka neganti šķendēties. Tikai tagad viņš apjēdza, ka zem ūdens glāzēm bija nolikta avīzes lapa.

Izdzirdis ellšķīgu trokšni, Belcebulis pagrāba dakšas un, cik vien ātri spēja, metās uz katlu māju nomierināt tās iemītniekus. Nebija jau pirmā reize, kad ellē izcēlās kautiņš.

Taču, atvēris durvis, viņš pārsteigts apstājās. Pašā telpas vidū stāvēja Dīns Raska un, rokās izmisumā lauzdamas, valmānāja:

— Dzentlmeni... Dzentlmeni, nomierinieties! NATO solidaritātes vārdā... nu, es jūs lūdzu!

Raska aicinājumus, šķiet, neviens tomēr neuzklausa. De Gollis, pārmainus gan uz vienas, gan otras kājas priecīgi lēkādams, sauca:

— Vaterlo neqods beidzot at-riebs! Lai dzīvo Brielse...

Savā patmīlībā dziļi aizvainotais lords Hjūms nemitīgi centās pašaut de Gollam kāju priekšā. Taču Adenauers ik reizi viņam sāpīgi uz-mina uz varzācīm un tad, tēlodams galantu kavalieri, atvainojās.

Visapkārt pilnā balsī taurēja si-kie, jo nebija paredzams, ar ko gi-menes skandāls beigsies un vai tiem qaidāmā pīparkūka vai pē-riens.

Vērodams šo jandāiņu, Belcebulis sākumā apjuka, bet tad atgāda, ka lielajā steigā sajaucis savu katlu mājū ar NATO valstu konferenci.

— Nu kā lai nenomaldās, — viņš vēl ilqi nebeidza šķendēties, — ja šai sabiedrībā viss iet uz mata kā ellē!

...Bundestāga sēžu zāle bija pilna kā piebāzta. Zāles viņā galā uz paaugstinājuma sēdēja melnās mantijās tērpti tiesneši un ēukstus kaut ko sprieda. Paaugstinājuma priekšā aiz dzelzs restēm stāvēja stārkis. Tāds pavisam parasts — melni balts ar sarkanu knābi. Kon-rādam Adenaueram, kas bija turpat netālu atlaidies pret sava amata krēsla atzveltni, stārkis brīžiem at-gādināja saimniecības ministru Erhardu, brīžiem ārtlietu ministru Šrederu, bet dažbrīd pat resno Šrausu.

Un tad galvenais tiesnesis, kāpa klusumam valdot, pasludināja sprie-dumu:

— Svētās inkvizīcijas augstā tie-sa, izskatījusi mūsu kristīgā kan-clera Konrāda Adenauera sūdzību, kas ierosināta pret stārkī par tā jaunprātīgajiem nodomiem bez sū-dzētāja ziņas gādāt viņam pēcteci, nākusi pie slēdziena un nolēmusi, ka stārkis, kurā iemiesojies ļaunu-ma un dumpības gars, atzīstams par vainīgu un sodāms ar nāvi, ša-dedzinot uz sārta, bet tā pelni iz-kaisāmi vējā. lai ļaunais gars no jauna neieperinātos mūsu kristīgajā Bonnās valstībā...

— Pareizi! — iebūcās Konrāds. — Es negribu pēcteci, gribu pats... — Nav pareizi! — atskanēja kāda balss.

Konrāds salēcās kā dzelts un... pamodās. Bundestāga turpinājās debātes par uzticības votumu valdi-bai. Bet Konrāds arvien vēl berzeja miegainās acis un, atcerēdamies sapni, ietlepiqi bubināja:

— Negribu pēcteci, gribu pats...

Jau no paša rīta Francijas kara ministrs Mesmērs nervoziem soļiem mēroja savu kabinetu. Vēl un vēl viņš pārlasīja nepatīkamo pavēsti.

«Parit ierasties pie kara dieva Marsa un siki zinot par veikto dar-bu,» — tā tur bija rakstīts.

— Ko gan lai ziņoju? — Mes-mērs nelaimīgi prātoja. — Ameri-kāņi... Tie paliešies, ka vēl ar-vien riko tračus pie Kubas, arī Vjetnamā... Fon Hasels... Tas, protams, atkal plātīsies ar Rietum-berlīni... Bet es? Ko es teikšu? It īpaši tagad, kad Francija tik mil-zīgos apmēros samazinājusi savus bru-notos spēkus!

Un Mesmērs atcerējās, cik efek-tīgi viņš bija ziņojis Nacionālajā sapulcē: «Kara darbības pārtrauk-šana Alžīrijā devusi iespēju sama-zināt bru-notos spēkus. Armijas sa-stāvā vairs neskaitīsies 2752 zirgi un mūji un 360 suņi...»

— Par tādiem darbiem Marss galvu vis neqlaudis! — viņš bažīgi murmināja. — Steidzīgi jāatrod iz-ejāt

Un izeja atradās. Nākamajā dienā Sahāras tukānesi tika uzspīdzinā-tas pāris atombumbas.

Nu Mesmērs ar mierīgu sirdi va-rēja doties uz audienci pie sava augstā šefa.

(SASTĀDĪTA PĒC P. HOLBAHA «TĀ DIEVA VĀRDA
ĪSAS VĀRDNĪCAS»)

VERTIKĀLI. 1. Ceremonija, ko tā kunga kalpi ar savu svēto gaudošānu padara vairāk vai mazāk drāmu atkarībā no tā, vai samaksa par to bijusi vairāk vai mazāk vērtīga. 2. Svēta uzticēšanās priesteriem un visam, ko viņi saka, pat tad, ja tur nekā nesaprotam. 3. Svēts tārs, ko atļauts valkāt vienīgi garīdzniekiem. 4. Ļoti tāla zeme, kur mājā dievs. 5. Viss, kas nav mūžīgs. 6. Svētas jaunavas, no kurām katra cer izpelnīties Jēzus Kristus aicinājumu. 7. Nāves grēks ļailem, kam vienmēr jābūt deviņiem pret baznīcu. 8. Cilvēki, kas neko nedara par brīvu. 9. Vīna funkcijas — stāstīt par viņpasauli, vajāt veselo saprātu, izspurdēt un izplatīt pasakas par dievu. 11. Svētas iestādes, kur bīskapa uzraudzībā perina tā kunga kalpu sugu. 13. Gavēņa, miesas mērdēšanas un drāmu pārdomu laiks. 15. Svēto rakstu tulkojums latīņu valodā. 16. Vilnas drānas gabals, ar ko aplāt mūka kaklausi un viņa pauri ietvertās zināšanas.

HORIZONTĀLI. 2. Norādāmais vietniekvārds, dieva augstās kārtas pazīme. 5. Dievbīlīgi izteicēni, ko teologi lieto, sarunājoties savā starpā vai arī ar pretiniekiem. 9. Tā vienmēr uzlikojama par gara pretstatu. 10. Ceremonijas, ķermeņa un lūpu kustības, kas absolūti nepieciešamas, ja gribam patikt visuma valdniekam. 12. Dažādi zari un atzarojumi, kas izraus no reliģijas stumbra. 14. Dienas, ko baznīca qudri paredzējusi svētai dikdienībai. 17. Pilnīgi uzticēties mācītājiem.

Pa «**Dadža**» pēdām

Šā gada «Dadz» 4. numura feletonā «Pedaģoģiski padomi» iepazīstinājām lasītājus ar Rīgas 26. skolas skolotājas Annas Muškovas nepedaģoģisko pieredzi. Rīgas pilsētas Tautas Izglītības nodaļas vadītāja B. Upeniece mums ziņo, ka «skolotājas A. Muškovas rīcību apsprieda 26. vidusskolas vīletējā komitejā un viņai izteica mutisku brīdinājumu». Interesanti būtu zināt, no kā vīletējā komiteja Annu Muškovu brīdināja un kā šis brīdinājums skanēja. Skolotājiem, šķiet, gan vajadzētu atcerēties, ka par kļūdām ne tikai brīdina, bet tās liek arī izlabot.

Kā jau atzīmēts «Dadža» š. g. 4. numura feletonā «Tie nebija odile», Bauskā odus šoziem nemanīja, taču Kurmenes feldšerim Izašāram ziema pagāja diezgan nemierīgi. Nemieru Izašāram saqādāja ne tikai paša iepemtais alkohols, bet arī Bauskas milicija, Tautas tiesa un beidzot rajona medicīnas darbinieku konference š. g. 1. janvārī.

Šāda nemierīga dzīve Izašaram pādīgi laikam tomēr apnikusi, jo Bauskas rajona galvenā ārstē b. Pričepova ziņo, ka Izašars rajona konferencē sociāles turpmāk dzīvot mierīgāk. Varbūt viņu uz to iedvesmoja arī konferencē izteiktais stingrais rājēns un brīdinājums, ka turpinot tādā pašā garā, vainīglais vār pazeudēt ne tikai savu vietu, bet arī falšāra diplomu.

Sakarā ar «Dadža» 4. numurā leviototo fejetonu «Izdoma paliek Izdoma» no Veselības aizsardzības ministrijās pienākumi atbilde, kurā teikts, ka saukrstiešiem būstot pašiem sava sanitārā mašīna. Šī Izdoma ir noteikti labāka par fejetonā minēto, tīkal nav zināma, cik drīz to realizēs.

Kas gan viss nenotiek pasaulē?

1962. gada 3. novembrī atklāja Rietumbērīnes «Brīvās universitātes» atjaunoto ēdnicu. Šajā dienā «brīvās» universitātes brīvie studenti nozauga 157 zupas šķīvjus, 193 kafijas karotes, 163 ēdamkarotes, 211 nažus, 179 plātes.

ASV laikraksta «US News and World Report» redaktors pirms nāgļa laika informēja lasītājus par «šausmīgajiem draudiem», ko Rietumu civilizācijai radot sociālistiskās zemes. Lai padarītu savu informāciju uzskatāmu, viņš to papildināja ar karti, kurā atzīmētas... 2200 amerikāņu militārās bāzes, kas izkaisītas visā pasaulē.

Bonnas ekonomikas ministrs Ludvigs Erhards, cik vien bieži iespējams, atkārtot savu iemīļoto frāzi: «No kapitālisma pie mums, Rietumu, gandrīz nekas nav palicis pāri.» Ja tas lieti tā turpināsies, tad, kā domā VFR darbinājus, no ministru drīz var sagaidīt paziņojumu, ka viņš testējis kompartiju, kas Bonnas valsti, kā zināms, ir iedzīta paātridz.

ASV • Asociacija

ciņai pret dzīvnieku kaļķumu» sarīkoju- si Vāšingtonā de- monstrāciju un pie- prasījusi, lai presi- denta ģimene dotu savu leģidijumu dzīvnieku apgēr- šana, vīspirms liekot ietērpt visus Baltā nama tērkājainos lēmītnie- kus. Pēc organizācijas ģenerālsēk- rētā domām šas bikāles esot ne- pieļieāmās pat zirgļem un poni- ņiem.

Nujorkas tiesa nesen nācās izskatīt kaļķdeļotājas Feisas Deines sūdzību, ka viņas priekānesumi tikusi kopēti. No savas programmas masas atdarinātājas «māksliniece» bija pieprasījusi 180.000 dolāru zaudējumu atlīdzību. Uzmanīgi iestudējusi abu «mākslinieču» izdārbšanās paņēmienus, tiesnesis atzina, ka tajos tiešām nesaskatot nekādu atšķirību.

Miami kurortā (ASV) nodibināta komiteja, kas cenšas panākt, lai le-
dzīvotāji vairs nepirktu sociālisti-
ko valstu preces, «it sevišķi, ja tās
ir lētākas un labākas nekā ameri-
kāņu preces».

Lat atspēkotu sūdzības par bērnudārzu trūkumu, Japānā nolemts ieviest tajos īpašus... uzņemšanas pārbaudījumus.

34 gadus vecais Melviks Bārns, kas izbēdzis no Rasinās cietuma (Viskonsinas Atāta — ASV) un līdz šim nav nokerts, nesen atstāja vietējām šerifam paņēmu. Tajā atradās atslēgas, ar kuru palīdzību ieslodzītais bija izkļuvis brīvībā. Tā kā paņēmu nebija uzliemta pastmarke, likuma sargam, saņemot to, vajadzēja maksāt soda naudu.

Britu konservatīvā partija izvirzīja par deputātu kandidātu parlamenta vēlēšanām Ziemeļpadoņģonas vēlēšanu apgabalā (Londonā) Anglijas iemīļotāko komiķi Džimiju Edvardsu. Pats Edvardss par šo lēmumu kādam preses pārstāvim izteicās: viņš esot pārliecināts, ka konservatīvā partija par deputātu kandidātu būtu izvirzījusi pat šimpanzi, ja vien cerētu ar tā palīdzību gūt uzvaru vēlēšanās.

**Džonā (Pranci-
jā) īpatnāju sodu
par atļautā ātruma
pārsniegšanu sāpē-
ma četri jauni mo-
torolleri īpašnieki.
Parastās soda nau-
des vietā satikmes
notikumu pārķē-
pājiem uzdots 500 reizes pārrakstīt
priekšrakstus, kas nosaka, ar kādu
ātrumu motorollers drīkst braukties
cauri apdzīvotai vietai. Savus mo-
torollerus jaunieši saņēma atpakaļ
tikai tad, kad «mājas darbs» bū-
paveikts.**

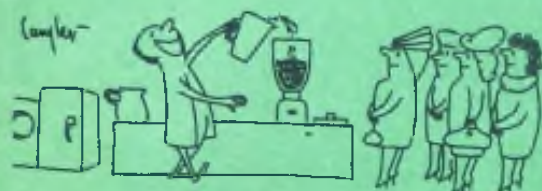
Zviedrijā, kur sievietē var kļūt par mācītāju un pat par bīskapu, pēdējā laikā izvērsušies diskusijas par to, vai sievietē — dvēselē gandrīz būt arī skaista. Šajā sakarā pieminējam izplatītu teikumu: «Mēs Vakaromā izsaka pārliecību, ka skaista sievietē, īpaši ja tā neprecēta, viegli ievilcinās vīriešu baznīcā, bet dziedin val spēs viņus sekmiņi vadīt pa tikumības ceļu».

ĀRZEMJU HUMORS

PAESE SERA • DIKOBRAZ
EULENSPIEGEL
• VOCHENPOST

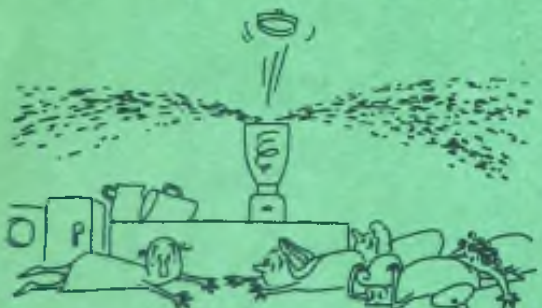
Bez vārdiem.

Bez vārdiem.

Bez vārdiem.

Bez vārdiem.

Bez vārdiem.

Bez vārdiem.

Bez vārdiem.

Журнал
«ДАДЗИС»
на латышском
языке
№ 9 (153) 1983.

Redakcijas kolēģija: I. Palkova (redaktore), Pāteris Ēteris, Zanis Grīva, Z. Haskins, J. Karnītis, R. Kovnats, J. Kipers, V. Mihailovs, E. Rusmanis, V. Valdmāns. Teh. red. L. Šmate. Latkraksta «Cina» izdevums. Iznāk 2 reizes mēnesī. Numurs maksā 20 kap. Redakcijas adrese: Rīga, Valnu ielā 2. Tālruni: redaktoram 623983, sekretāram 620761, līdzstrādniekiem 621828, 625270, māksliniekiem 623270. Iespiests Latvijas PSR Kultūras ministrijas Poligrāfiskās rūpniecības pārvaldes Paraugtipogrāfijā Rīgā, Puškina ielā 12. Sastāta 1. tipogrāfijā «Cina» Rīgā, Blaumaņa ielā 38-40. Parakstīts iespiešanai 1983. gada 23. aprīlī. JT 03597. Pasūt. Nr. 1196. Papīrs 72 x 100 mm, 1 pap. loksne, 2,74 uzsk. iespiedī. Metiens 65.400. Manuskriptus atpakaļ neizsniedz.

ASV imperiālisti cenšas no-
organizēt visu Latīņamerikas
reakcionāro režīmu savienību
pret revolucionāro Kubu.

Fakts.

Diktāts diktatoriem.

Haha zīm.